

Nr 130.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående läroverksadjunkten A. Hesselns uppflyttning i högre lönegrad; gifven Stockholms slott den 10 mars 1911.

Under åberopande af bilagda utdrag af protokollet öfver ecklesiastik-ärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen att medgifva, att adjunkten vid högre allmänna läroverket i Uppsala August Hesselén må från och med 1912 års ingång åtnjuta aflöning i tredje lönegraden.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas Riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

P. E. Lindström.

Utdrag af protokollet öfver ecklesiastikärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 10 mars 1911.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern LINDMAN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena grefve TAUBE,
Statsråden: HEDERSTIERNA,
SWARTZ,
grefve HAMILTON,
MALM,
LINDSTRÖM,
NYLANDER,
VON SYDOW,
VON KRUSENSTIERNA.

Föredragande departementschefen, statsrådet Lindström anförde här-
efter:

Ang.
läroverks-
adjunkten
A. Hesselns
uppflyttning
i högre
lönegrad.

I en af öfverstyrelsen för rikets allmänna läroverk med eget under-
dånigt utlåtande den 6 december 1910 till Eders Kungl. Maj:t öfverlämnad
ansökning har adjunkten vid högre allmänna läroverket i Uppsala August
Hesslén anhållit, att han måtte förklaras berättigad att från och med år
1910 åtnjuta aflöning i tredje lönegraden.

Af ansökningen bilagda handlingar inhämtas, bland annat, att Hess-
lén är född den 20 september 1854; att han aflagt folkskollärarexamen
den 19 december 1892 och — efter förutgången teologisk-filosofisk examen
jämte dimissionsexamen — prästexamen den 24 maj 1893 samt därefter
blifvit till präst ordinerad; att han enligt nådig resolution den 6 oktober 1899
förklarats behörig att, ehuru han i teologisk-filosofisk examen icke undfått

de i § 55 mom. 2 af då gällande läroverksstadga föreskrifna vitsord och ej genomgått profårskurs, söka och innehafva adjunkts- och kollegabefattningar vid allmänna läroverk och folkskollärarseminarier, i hvilka kristendom inginge såsom läroämne; att han bland annat omkring 17½ år med full tjänstgöring undervisat vid Fjellstedtska skolan i Uppsala; att han den 17 januari 1906 erhöll fullmakt att vara adjunkt vid folkskoleseminariet i Linköping, och att han därstädes tjänstgjort under läsåret 1906—1907; att han den 31 maj 1907 i nåder utnämnts och förordnats att från och med den 1 juli 1907 vara adjunkt vid högre allmänna läroverket i Uppsala, där han sedan dess tjänstgjort; samt att hans lärarverksamhet städe blifvit af vederbörande synnerligen väl vitsordad.

Till stöd för ansöknigen har Hesselén, med åberopande af aflagda examina och föregående tjänstgöring, anfört följande. På grund af nådiga resolutionen den 30 april 1875, hvarigenom medgifvits, att de vid Fjellstedtska skolan anställda lärare finge från och med den 1 september 1875 tills vidare tillgodonjuta sådan lönetursberäkning, som i nådiga kungörelsen den 29 maj 1874 omförmäldes, under de i nämnda kungörelse stadgade villkor och med iakttagande af vissa i resolutionen meddelade föreskrifter, hade Hesselén ansett sig hafva rättighet till lönetursberäkning såsom lärare i Fjellstedtska skolan, hvarför han kvarstannat där med full adjunktstjänstgöring till och med vårterminen 1906. Denna uppfattning hade delats af skolans rektor och andra, då man nämligen tagit för alldeles gifvet, att de af Hesselén aflagda akademiska examina bort anses, såväl hvad tid och studier för deras afläggande som ock deras bildningsvärde anginge, vara fullt likställda med en filosofie kandidatexamen. Då Hesselén såsom seminarieadjunkt år 1906 hos Kungl. Maj:t anhållit att blifva uppflyttad i högre lönegrad, hade vederbörande domkapitel i sitt utlåtande däröfver funnit denna anhållan rättvis och billig samt tillstyrkt den på det lifligaste. Statskontoret hade emellertid afstyrkt ansöknigen, »emedan sökanden ej aflagt filosofie kandidatexamen».

Sedan Hesselén nu i snart 30 år med de bästa vitsord verkat som lärare i af staten understödda och kontrollerade skolor samt i statens egna läroanstalter, ansåge han sig böra få påräkna drägligare existensvillkor än dem, som lägsta lönegraden förlänade.

Öfverstyrelsen för rikets allmänna läroverk har i sitt förenämnda utlåtande anfört följande.

Öfverstyrelsen ville till en början erinra därom, att öfverstyrelsen i två den 10 januari 1907 afgifna underdåniga utlåtanden öfver adjunkten J. Ahlgrens och adjunkten A. W. Lindgrens ansökningar om uppflyttning

i högre lönegrad, på anförda grunder, afstyrkt framställningar af ungefär enahanda art som den förevarande, samt att nämnda ansökningar jämlikt nådiga beslut den 15 respektive den 22 mars 1907 icke vunnit nådigt bifall.

Emellertid hade Riksdagen, under hänvisning jämväl till 1909 års riksdagsbeslut angående adjunkten J. Ekegrens lönetursrätt, jämlikt dess skrifvelse den 30 maj 1910, punkt 14, i anledning af inom Riksdagen väckta motioner för sin del förklarar Ahlgren berättigad att från och med 1911 års ingång åtnjuta aflöning i fjärde lönegraden.

På grund häraf hade öfverstyrelsen ansett sig böra taga i öfvervägande, huruvida icke en dylik förmån äfven borde i någon mån beredas Hesselén.

I statsutskottets utlåtande nr 8, punkt 13, vid 1910 års Riksdag angående Ahlgrens uppflyttning i lönegrad hade framhållits bland annat, att Ahlgren vid afgang från tjänsten endast skulle komma att hafva uppnått tredje lönegraden, samt att, då hans långvariga — omkring 23-åriga — tjänstgöring såsom extra ordinarie varit synnerligen förtjänstfull, billigheten fordrade, att han i löneturshänseende finge tillgodoräkna sig åtminstone någon del af nämnda tjänstgöring.

Öfverstyrelsen funne samma skäl i det hela sedt kunna anföras i fråga om Hesselén. Visserligen hade hans tjänstår med full tjänstgöring före utnämningen till ordinarie lärare uppgått endast till 17 $\frac{1}{2}$, och denna tjänstgöring hade uteslutande varit förlagd till enskild läroanstalt, men å andra sidan innehade han genom aflagd teologisk examen samt folkskol-lärarexamen en ganska afsevärd kompetens, och i hvarje fall funne öfverstyrelsen ej med billighet öfverensstämmande, att en till 56 års ålder kommen och så pass meriterad lärare uppbure en aflöning, som för närvarande och intill den 1 januari 1912 belöpte sig till endast 3,000 kronor årligen.

Öfverstyrelsen funne sig därför böra tillstyrka, att sökanden finge tillgodoräkna sig någon del af nämnda tjänstgöring före utnämningen till ordinarie lärare, hvilken del torde kunna beräknas på följande sätt.

Före utgången af år 1904 hade fullt kompetent lärare vid enskildt läroverk, jämlikt nådiga kungörelsen den 29 maj 1874 angående rättighet för lärare vid enskilda läroverk till viss lönetursrätt, ägt att från och med året näst efter det full kompetens vunnits, under vissa villkor räkna sig till godo tjänstgöringstid vid sådant läroverk för uppflyttning i högre lönegrad, dock att nämnda tid icke finge öfverskrida tio år.

Med ledning af denna bestämmelse ansåge öfverstyrelsen det kunna ifrågasättas, att Hesselén måtte för nästa uppflyttning i högre lönegrad

få räkna sig till godo tiden från och med år 1900 till och med utgången af år 1904, då all lönetursrätt af ifrågavarande art genom Riksdagens beslut upphörde, eller tillsammans 5 år.

För frågans fullständiga utredning hade öfverstyrelsen från samtliga rektorsämbeten vid rikets allmänna läroverk inhämtat upplysningar, ägnade att klargöra, huruvida andra lärare vid nämnda läroverk befunne sig i en belägenhet, som för dem kunde föranleda sådana åtgärder, som öfverstyrelsen ansåge böra vidtagas för Hesslén.

Af de från rektorsämbetena inkomna handlingarna, som bifogats utlåtandet, framginge, att — förutom förenämnde Lindgren — ingen lärare torde hafva att åberopa tillräckliga skäl för vidtagande af dylika åtgärder. Öfverstyrelsen ansåge nämligen, att efter numera tilländalupen öfvergångstid mellan den gamla och den nya organisationen det i regeln icke borde ifrågasättas, att någon lärare finge tillgodoräkna sig tjänstgöring såsom extra ordinarie lärare förrän året näst efter det dispens till ordinarie tjänst meddelats, samt endast i fråga om tid före utgången af år 1904, äfvensom att endast tjänstgöring vid läroanstalter med lönetursrätt därvid i regeln borde komma i betraktande.

På grund af hvad sålunda anförts hemställde öfverstyrelsen, att Eders Kungl. Maj:t täcktes vidtaga erforderliga åtgärder för att Hesslén, som, under förutsättning af bifall till de af öfverstyrelsen föreslagna grunder för sökandens lönetursberäkning, vid utgången af år 1911 komme att inalles hafva intjänat mer än $10\frac{1}{2}$ år, måtte förklaras berättigad att från och med 1912 års ingång åtnjuta aflöning i tredje lönegraden.

På grund af nådig remiss har statskontoret den 23 januari 1911 i detta ärende afgifvit underdånigt utlåtande, däruti statskontoret förklarat sig för sin del icke hafva något att erinra däremot, att framställning gjordes till Riksdagen i det af läroverksöfverstyrelsen föreslagna hänseende.

Öfverstyrelsen har såsom jämte Hesslén förtjänt att utom författning-
enlig ordning uppflyttas i högre lönegrad omförmält adjunkten vid Göte-
borgs östra realskola A. W. Lindgren, från hvilken ock en underdånig
ansökning i dylikt syfte ingifvits. Det är därför af intresse att erinra,
hurusom vid innevarande års Riksdag motion väckts om rätt för Lindgren
att från och med 1911 års ingång åtnjuta aflöning i femte lönegraden.
I afgifvet utlåtande angående regleringen af utgifterna under riksstatens

Departement-
schefens
yttrande.

åttonde hufvudtitel har statsutskottet under punkt 26:o) beträffande nämnda motion yttrat bland annat:

»Med hänsyn till hvad i ärendet är upplyst angående Lindgrens långvariga, väl vitsordade tjänstgöring såsom lärare vid allmänt läroverk, finner utskottet med billighet öfverensstämmande, att Lindgren berättigas att i löneturshänseende få tillgodoräkna sig någon del af sin tjänstetid såsom extra ordinarie lärare; och torde skäligen anspråk i sådant hänseende blifva tillgodosedda, därest den del af denna tid, som infaller efter det Lindgren förklarats behörig att utan hinder däraf att han ej fullgjort stadgade kompetensvillkor söka och erhålla kollegabefattningar vid lägre allmänna läroverk, eller tiden från och med höstterminen 1895, varder honom tillgodoräknad.»

Med iakttagande häraf skulle Lindgren enligt utskottets beräkning vid 1911 års början haft att tillgodoräkna sig $15\frac{1}{2}$ tjänstår, hvilket skulle berättiga honom till uppflyttning i fjärde lönegraden. Den nya löneturen borde dock enligt utskottets mening ej räknas från och med år 1911, utan från och med år 1912. Utskottet hemställde alltså, att Riksdagen måtte för sin del förklara Lindgren berättigad att från och med 1912 års ingång åtnjuta aflöning i fjärde lönegraden.

Denna hemställan har bifallits af Riksdagens båda kamrar.

Den rätt till lönetur för tjänstgöring såsom extra ordinarie lärare vid allmänt eller enskildt läroverk, hvilken bestod före den nya läroverksorganisationens trädande i kraft, med ingången af år 1905, men då upphörde, var af Riksdagen fastställd och af Riksdagen knuten vid fullgörande af vissa prästanda i afseende bland annat å aflagda examina och genomgåendet af profår. Från dessa af Riksdagen uppställda förutsättningar för berörda extra lönetursrätt har Kungl. Maj:t ansett sig ej äga att utan Riksdagens medgifvande dispensera. Vid Kungl. Maj:ts behandling af ärenden rörande ifrågavarande lönetursrätt torde äfven hafva medverkat denna rätts egenskap att innebära ett undantag från den allmänna regeln att lönetur endast räknas för tjänstgöring i ordinarie tjänst.

Det har nu inom Riksdagen gjorts gällande att det vore med billighet öfverensstämmande, att vederbörande finge räkna sig i löneturshänseende tillgodo den tid, som infallit efter det han förklarats behörig att, ehuru stadgade kompetensvillkor ej uppfyllts, söka och erhålla lärarbefattningar vid allmänna läroverk.

Med skäl bör denna grundsats, under öfvergångsperioden mellan den gamla och den nya ordningen, kunna uppställas såsom allmängiltig, och man bör därför, då nu fråga är om adjunkten Hesselns lönetursrätt, tillse i hvad mån den kan komma honom tillgodo.

Hesslén blef af Kungl. Maj:t under år 1899 förklarad kompetent till adjunkts- och kollegabefattningar vid allmänna läroverk och folkskollärar-seminarier. Han tjänstgjorde under den följande tiden — till och med vårterminen 1906 — såsom lärare vid Fjellstedtska skolan i Uppsala. Denna läroanstalt åtnjöt under nämnda tid till utgången af år 1904, då den extra lönetursrätten upphörde, förmånen att dess lärare fingo vid öfvergång till allmänt läroverk räkna sig till godo viss tids tjänstgöring vid skolan i enlighet med den af öfverstyrelsen åberopade kungörelsen af den 29 maj 1874. De år, som sålunda, enligt hvad nu anförts, kunna komma i fråga att tillgodoföras Hesslén för uppflyttning i högre lönegrad, äro åren 1900—1904. Ett villkor härför var likväl enligt nämnda kungörelse att vederbörande haft en tjänstgöring, väsentligen lika med adjunkts, kollegas eller lektors tjänstgöring vid allmänt läroverk. Enligt hvad jag af årsredogörelserna från denna skola, hvilken inrättats såsom ett å latinlinjen fullständigt läroverk, inhämtat har Hesslén under hvarterdera af omförmälda fem år meddelat undervisning 25 timmar i veckan och får därmed anses hafva fullgjort nämnda villkor. De fem åren böra således tillgodoföras Hesslén.

Förutom sagda år har Hesslén att räkna tiden för sin ordinarie anställning dels vid folkskoleseminarium och dels vid allmänt läroverk, och jag finner därför, lika med öfverstyrelsen, att han bör få åtnjuta aflöning i tredje lönegraden från och med år 1912.

Vid hvad jag nu beträffande Hesslén anförte kunde visserligen den erinran göras, att Hessléns extra tjänstgöring ej i likhet med Ahlgrens och Lindgrens fullgjorts vid staten tillhörig undervisningsanstalt. Det synes mig dock uppenbart, att detta förhållande i nu förevarande hänseende saknar betydelse.

På grund af hvad jag anförte hemställer jag, att Eders Kungl. Maj:t tacktes föreslå Riksdagen

att medgifva, att adjunkten vid högre allmänna läroverket i Uppsala August Hesslén må från och med 1912 års ingång åtnjuta aflöning i tredje lönegraden.

Hvad föredragande departementschefen sålunda hemställt tacktes Hans Maj:t Konungen, på tillstyrkan af statsrådets öfriga ledamöter, i nåder bifalla; och skulle nådig proposition aflåtas till Riksdagen af den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Ernst Törnell.